

példájának leírása után ez áll: "...lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vígasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya..." /6,18-19/ Ez tehát azt jelenti félreérthetetlenül, hogy az emberi lélek számára olyan a remény, mint a hajósnak a horgony. / Az ~~Ék-~~ ~~ia~~ ógörög nyelv "ankura" szava egyaránt jelentett horgonyt és reményt./

De hallgassuk csak, mit mond erről nagy tanítónk, Kálvin János: "Szép és találó hasonlat ez, amikor az Isten ígéjére támaszkodó hitet a horgonyhoz hasonlítja. Mert valóban, amíg ezen a világon vándorlunk, nem állunk a biztos földön, hanem mintegy a tenger közepén, mégpedig erősen háborgó tenger közepén hanyódnak. Mert a Sátán szüntelenül számtalan vihart támaszt, amelyek hajónkat azonnal felfordítanak és elsüllyesztenék, ha jó mélyen - egészen a fenékén - horgonyt nem vetnénk. Mert sehol sem mutatkozik révpárt a szemünk előtt, hanem bármerre fordítsuk tekintetünket, mindenütt csak víz látható, sőt a hullámok is fenyegetően támadnak. De miként a horgonyt a víz közepén, sötét és titokzatos helyre bocsátják le, s amíg az ott lenn marad, a hullámoknak kitett hajót egy helyben tartja, hogy el ne merüljön: úgy kell a láthatatlan Istenben megrögzítenünk reménységünket is. A különbség az, hogy a horgonyt lefelé vetik a tengerbe, mert annak fenéke a földön van, a mi reménységünk pedig felfelé emelkedik és felfelé száll, mert ezen a világon semmit sem talál, amin megállhatna; s nem ragaszkodhatik a teremtményekhez, hanem egyedül Istenben nyugszik meg."

A harmadik példa a szántóvető emberhez vezet el bennünket: "Aki szánt, reménység alatt kell szántania és aki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység alatt." Valóban mennyi reménység is kell a földműves ember munkájához.